

Ústavní soud

Joštova 625/8
660 83 Brno

Sp. zn.: *(nepředchází)*

Stěžovatel: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Opletalova 1535/4
110 00 Praha 1
DS: cp7kgk3

Účastník: **Městský soud v Praze**
Spálená 6/2
112 16 Praha 2

Vedlejší účastnice: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**
Vyšehradská 424/16
128 10 Praha 2

Ústavní stížnost

**proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2011,
č. j. 70 Co 618/2010-51,**
podaná podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona
č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „ZÚS“)

Elektronicky

Plná moc

Přílohy: podle seznamu; dle textu

I.

1. Pravomocným rozsudkem ze dne 7. 4. 2011, č. j. 70 Co 618/2010-51 (dále jen „**napadený rozsudek**“), potvrdil Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 10. 2010, č. j. 17 C 9/2010-22, jímž byla zamítnuta žaloba, kterou se stěžovatel po vedlejší účastnici domáhal náhrady za průtahy v soudním řízení ve výši 50 000 Kč s příslušenstvím, když soudy obou stupňů přisvědčily námitce promlčení vznesené vedlejší účastnicí.

2. Výklad zákona, na jehož základě obecné soudy k závěru o promlčení pohledávky dospěly, je naprosto bizarní a nepředvídatelný, a u odvolacího soudu nadto rozhodoval senát složený ze soudců, kteří byli z projednávání věci vyloučeni, protože ve věci šlo o náhradu za průtahy v řízení, na nichž se podstatnou měrou podílel právě tento soud; námitka podjatosti řádně a včas vznesená stěžovatelem byla přitom posouzena jako nedůvodná.

3. Napadeným rozsudkem i řízením, které jeho vydání předcházelo, bylo tedy zasaženo do základního práva stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu ustanovení čl. 36 *et seq.* Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“), do práva na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny a zprostředkovaně i do práva na ochranu majetku chráněného čl. 11 Listiny. Stěžovateli proto za situace, kdy nemá k dispozici žádný další právní prostředek, jímž by mohl proti napadenému rozsudku brojit, nezbývá než obrátit se na Ústavní soud touto ústavní stížností.

Důkaz: rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2011, č. j. 70 Co 618/2010-51 – v příloze
usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 1. 2011, č. j. Nco 14/2011-39 – v příloze

II.

4. Obecné soudy stěžovatelovu žalobu zamítly, když dospěly k závěru, že námitka promlčení vznesená vedlejší účastnicí je důvodná. K tomu stěžovatel stručně rekapituluje, že podkladové řízení, v němž stěžovatel namítal průtahy, skončilo dne 4. 5. 2009. Dne 21. 7. 2009 vyzval stěžovatel vedlejší účastnici k zaplacení náhrady. Tato výzva byla vyřízena dne 12. 8. 2009, a to s negativním výsledkem. Stěžovatel poté dne 20. 1. 2010 podal žalobu, přičemž se řídil ustanovením § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**OdpŠk**“), které stanoví, že domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

5. Jak obecné soudy dovodily, aby stěžovatelův nárok nebyl promlčen, byl by jej musel u soudu uplatnit ještě před uplynutím šestiměsíční lhůty pro předběžné projednání nároku, nejpozději na přelomu listopadu a prosince 2009. K tomu městský soud v napadeném rozsudku uvedl:

Tuto úpravu sice nelze považovat za příliš zdařilou (v určitých konkrétních situacích „nutí“ žalobce uplatnit svůj nárok u soudu ještě před uplynutím lhůty uvedené v § 15 odst. 2 zákona), odvolací soud v ní však neshledává rozpor s ústavním pořádkem, pro který by bylo na místě postupovat podle § 109 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. Takto zvolenou právní úpravou není žalobci znemožněn přístup k soudu, neboť i v případě podání žaloby před uplynutím lhůty uvedené v § 15

odst. 2 zákona platí ustanovení § 154 odst. 1 o.s.ř., dle něhož je pro rozsudek rozhodující stav v době jeho vyhlášení.

6. Stěžovatel pokládá takový výklad za zcela bizarní a navíc odporující znění § 15 odst. 2 OdpŠk, podle něhož v šestiměsíční lhůtě nelze nejen nároku vyhovět, ale nelze jej vůbec uplatnit u soudu.

7. Aby nedošlo k promlčení pohledávky, je podle výkladu obecných soudů poškozený povinen postupovat v rozporu se zákonem; jak stěžovatel vysvětlil v § 8 svého odvolání, doveden do důsledků výklad provedený prvoinstančním soudem znamená, že odpoví-li žalovaná (tj. vedlejší účastnice v řízení před Ústavním soudem) na výzvu k zadostiučinění následujícího dne poté, co tato byla podána, zkracuje se tím šestiměsíční promlčecí doba na jediný den, neboť již druhého dne po skončení řízení, v němž jsou namítány průtahy, bude taková výzva učiněna opožděně. Vznik promlčení tak není závislý na jednání žalobce (stěžovatele), nýbrž naopak na jednání žalované, která ho může dostatečně promptní reakcí na výzvu k plnění sama docílit. Šestiměsíční promlčecí doba je sama o sobě relativně krátká a její další zkracování, navíc odvíjející se od jednání žalovaného a stojící tudíž zcela mimo disposiční sféru žalobce, je nutno považovat bez dalšího za nepřipustné omezování práva na přístup k soudu.

8. Jak stěžovatel vysvětlil výše, výklad provedený odvolacím soudem, tzn. že nárok měl být uplatněn ještě předtím, než se tak mohlo podle ustanovení § 15 odst. 2 OdpŠk stát, nelze pokládat za ústavně konformní.

III.

9. Stěžovatel podotýká, že podle ustálené judikatury Ústavního soudu mají obecné soudy značnou míru volnosti v tom, jak budou vykládat podústavní právo, avšak aby byl takový výklad souladný s ústavním řádem, musí splňovat určité základní předpoklady, mj. musí být srozumitelný a seznatelný. Výklad, který od adresáta právního předpisu vyžaduje porušení jeho výslovného ustanovení, s tím, že bude-li adresát toto ustanovení respektovat, vznikne mu újma ve formě promlčení jeho pohledávky, nelze ani při značné míře benevolence označit za ústavně konformní. Jedná se naopak o účelový *ad hoc* výklad, jehož jediným smyslem je řešit zjevné pochybní zákonodárce, který si při novelisaci OdpŠk neuvědomil, jaké důsledky bude v praxi mít, jestliže pro uplatnění nároku na náhradu imateriální újmy stanoví relativně krátkou šestiměsíční promlčecí dobu.

10. Stěžovatel je přesvědčen, že svůj nárok uplatnil včas a pohledávka nebyla promlčena, neboť v době, kdy běžela šestiměsíční lhůta pro předběžné projednání nároku a nebylo proto ještě možno obrátit se na soud se žalobou (nenastala situace *actio nata*), běh promlčecí doby byl zastaven. Opačný výklad stěžovatele efektivně zbavuje práva na přístup soudu a v důsledku toho zasahuje i do jeho práva na ochranu majetku.

IV.

11. Druhou vadou, kterou stěžovatel napadenému rozsudku vytýká, je, že ve věci rozhodovali soudci Městského soudu v Praze, ačkoliv právě tento soud se na průtazích v řízení značnou měrou podílel.

12. Velmi podobnou otázkou se Ústavní soud zabýval v nálezu ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 441/04¹, v němž dovodil, že vystupuje-li jako poškozený v trestním řízení přisedící tohoto soudu, je na místě delegace věci jinému soudu, a to bez ohledu na to, že samosoudkyně, která o věci rozhodovala, s tímto přisedicím nikdy nepůsobila ve stejném senátu a ani jej nezná. Podobně ve věci rozhodované nelze vyloučit, že soudci odvolacího senátu osobně neznají soudce úseku správního soudnictví, kteří za průtahy v podkladovém řízení odpovídají, avšak objektivně založená pochybnost o jejich nepodjatosti by měla být důvodem, proč věc delegovat jinému soudu stejného stupně, který se na namítaných průtazích v řízení nepodílel.

13. Opačný postup je porušením starobylé právní zásady *nemo iudex in causa sua* a podkopává v důvěru veřejnosti v nestrannost a nezávislost justice, což je v daném případě podtrženo i krajně bizarním a v neprospěch stěžovatele směřujícím výkladem podústavního práva a potvrzením zamítavého rozhodnutí ve věci samé.

V.

14. Napadený rozsudek byl zmocněnci stěžovatele doručen dne 12. 5. 2011, tato ústavní stížnost je proto podávána ve lhůtě 60 dnů ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 ZÚS.

15. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

nález:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2011, č. j. 70 Co 618/2010-51, bylo porušeno základní právo stěžovatele na spravedlivý proces a na zákonného soudce zakotvené v čl. 36 *et seq.* a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

2. Tento rozsudek se proto ruší.

V Praze dne 20. května 2011

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. plná moc
2. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2011, č. j. 70 Co 618/2010-51
3. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 1. 2011, č. j. Nco 14/2011-39

---

¹ na <http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=3-441-04>